

*Olavo Bilac***PANTUMURI* PORTUGHEZE****Pantum**

Când ai trecut pe înserat
Arpegia în zare vântul;
Soarele palid, întristat,
Îmbrățișa cu drag pământul.

Arpegia în zare vântul;
În jur o pasăre cânta;
Îmbrățișa cu drag pământul
Lumina care sucomba.

In jur o pasăre cânta
Și cântul se pierdea-n eter;
Lumina care sucomba
Trezea suave adieri.

Și cântul se pierdea-n eter;
Mă lua pacea-n stăpânire;
Trezea suave adieri
Tristețea mai presus de fire.

Mă lua pacea-n stăpânire;
Te adunam în orice gând
Tristețe mai presus de fire
Până ce te-am văzut trecând.

Te adunam în orice gând
Și te asemuiam c-o floare
Până ce te-am văzut trecând
Distrată și nepăsătoare.

Și te asemuiam c-o floare
Mă fascina frumosul chip;
Distrată și nepăsătoare
Lăsându-ți pașii pe nisip.

Mă fascina frumosul chip
La cap de cale străbătută
Lăsându-ți pașii pe nisip
Sta să coboare noaptea mută.

La cap de cale străbătută,
O stea firavă m-a privit;
Sta să coboare noaptea mută
Și alte stele s-au ivit.

O stea firavă m-a privit
Și-a devenit mai sclipitoare
Și alte stele s-au ivit –
Mici licurici pe bolta mare.

Și-a devenit mai sclipitoare
Spuza de stele din țării,
Mici licurici pe bolta mare
Ca niște ochi de fosfor vii.

Spuza de stele din țării
Pălea când luna răsărea;
Ca niște ochi de fosfor vii
Te absorbea ființa mea.

Pălea când luna răsărea
Pământu-n visuri cufundat;
Te absorbea ființa mea
Când ai trecut pe înserat!

*Sonia Nogueira***Primăvara**

– pantum –

Albina dansând matinal
Adună polenul din floare.
Cu uimire observ cum ,floral,
Primăvara se-mbată de soare.

* Pantum - poezie cu formă fixă, formată din catrene. Al doilea vers al fiecărei strofe devine primul vers al strofei următoare, iar al patrulea vers al fiecărei strofe devine versul al treilea al strofei următoare, în timp ce primul vers este identic cu ultimul vers. De origine malaeză, pantumul a fost semnalat prima dată de V. Hugo și a fost cultivat de poeții parnasieni.

Adună polenul din floare,
Iubirea-i un rai vegetal;
Primăvara se-mbată de soare,
În grădină mă vindec total.

Iubirea-i un rai vegetal.
Lumina de-a pururi nu moare.
În grădină mă vindec total,
În clipă mă-mplânt cu ardoare.

Lumina de-a pururi nu moare
Și viața-i nectar roural
Pe care îl pune-n valoare
Albina dansând matinal!

Fără urmă

- pantum-

Urma ți-am pierdut-o ,nu mai știu cărarea
 Suferă în mine veșnicul hoinar;
 Unde-i oare drumul ce transcende zarea?
 Mi te fură zilnic un destin avar.

Suferă în mine veșnicul hoinar;
 Gura mea rostește numai vorbe mute;
 Mi te fură zilnic un destin avar;
 Te dispută crâncen locuri neștiute.

Gura mea rostește numai vorbe mute.
 Până și privirea mi s-a tâlhărit;
 Te dispută crâncen locuri neștiute
 Mult prea obosite-n palidu-asfințit.

Până și privirea mi s-a tâlhărit
 Și în mare taină totu-n mine plânge;
 Mult prea obosite-n palidu-asfințit
 Dorurile mele triste se vor frânge.

Și în mare taină totu-n mine plânge.
 Poezia-i șterge lumii supărarea.
 Dorurile mele triste se vor frânge:
 Urma ți-am pierdut-o, nu mai știu cărarea!

La revederea anului trecut

- pantum-

Un nou an fericit ,cum urarea grăiește.
 Totu-i mai vechi cu orișice minut.
 Natura din jur osârdind rostuieste
 Viitorul, cu bun e și rele, vărsat în trecut.

Totu-i mai vechi cu orișice minut.
 Nemaivăzutul cade în rutină;
 Viitorul, cu bune și rele, vărsat în trecut
 Numai astfel spre noi o să revină.

Nemaivăzutul cade în rutină;
 Să mai facem un pas înțelept.
 Numai astfel spre noi o să revină
 Cu de la el putere drumul drept.

Să mai facem un pas înțelept.
 Iubire sădind ,vom culege iubire.
 Cu de la el putere drumul drept
 Ne va conduce către împlinire.

Iubire sădind, vom culege iubire,
 Iar mâna cu daruri întinsă frățește
 Ne va conduce către împlinire:
 Un nou an fericit, cum urarea grăiește!

Miriam Panighel Carvahlo**Ursiți**

- pantum -

Ursită-ți sunt de când mă știu, iubire.
 De tine-s cu totul legată
 Și mai presus de legi și fire
 Pe veci o să-ți fiu devotată.

De tine-s cu totul legată,
 Iar dacă și tu dăinuiești
 Pe veci o să-ți fiu devotată
 Și-o să trăim ca în povești.

Iar dacă și tu dăinuiești,
 Focul acesta va rămâne treaz
 Și-o să trăim ca în povești
 Sub zodia eternului extaz.

Focul acesta va rămâne treaz
 Și-n jur va fi atâta strălucire
 Sub zodia eternului extaz
 Și într-o veșnic sfântă contopire.

Și-n jur va fi atâta strălucire,
 Iar noi vom arde-n orișice moment
 Și într-o veșnic sfântă contopire
 Cum nimeni n-a dorit-o mai ardent.

Iar noi vom arde-n orișice moment
 Pe rugul jurămintelor fidele
 Cum nimeni n-a dorit-o mai ardent,
 Gustând din mierea dorurilor mele.

Pe rugul jurămintelor fidele
 Ființa mea o să te simtă toată ,
 Gustând din mierea dorurilor mele
 Mă voi lăsa de tine captivată.

Ființa mea o să te simtă toată
 Și-ți voi fi veghe binecuvântată.
 Mă voi lăsa de tine captivată ,
 Iar printre stele clopote-au să bată.

Îți voi fi veghe binecuvântată
 Pe culmile care-n zenit se pierd,
 Iar printre stele clopote-au să bată
 Să nu mai pridisesc să te dezmiard .

Pe culmile care-n zenit se pierd
Sub astrele-n perfectă conjunctură
Să nu mai prididesc să te dezmierd
Înveșnicind iubirea noastră pură.

Sub astrele-n perfectă conjunctură,
Acceptă să-mi iei lumea-n stăpânire,
Înveșnicind iubirea noastră pură:
Ursită-ți sunt de când mă știu, iubire!

Angela Lara

Pantum

Scriu versuri insignifiante
Vorbind doar despre bucurie:
Durerile-s mai importante.
În trista lor contumacie.

Vorbind doar despre bucurie
Emoțiile îmi lipesc;
În trista lor contumacie,
Mai toate patimile cresc.

Emoțiile îmi lipsesc
Și mierea vieții-i diluată.
Până și patimile cresc
Când despărțirea se arată.

Și mierea vieții se dilată;
Clipele dulci din noi se duc,
Când despărțirea se arată
Și lasă sufletul năuc.

Clipele dulci din noi se duc
Puternice sau dureroase
Și lasă sufletul năuc
Și simțurile secetoase.

Puternice sau dureroase,
C-un glas abia înfiripat
Și simțurile secetoase
Ca în poemul disperat,

C-un glas abia înfiripat
Și formulări arhaizante
Ca în poemul disperat
Scriu versuri insignifiante.

În românește de **Luiza Păvălucă și Ion Roșioru**

Gislaine Canales

Pantum sau versuri de dragoste

Plânsul se străduiește să-mi aline
Durerea ,uitării făcându-i-o dar ;
Cu cât sufăr mai mult ,cânt mai bine:
Iubirea merită versuri cu har.
Francisco Garcia

Durerea, uitării făcându-i-o dar,
Viața mi se pare-ntru totul fericite;
Iubirea merită versuri cu har,
Ține enorm în ea să mă implice.

Viața mi se pare-ntru totul fericite;
Trăiesc cu-ardoare toată poezia;
Ține enorm în ea să mă implice
Cu razele-i frumoase bucuria.

Trăiesc cu-ardoare toată poezia;
Mă-ncearcă emoția dulce și pură.
Cu razele-i frumoase bucuria
Pătrunde-n suflet fără de măsură.

Mă-ncearcă emoția dulce și pură;
Ating apogeu-ncântării depline;
Pătrunde-n suflet fără de măsură,
Plânsul durerea vrea să mi-o aline!

Traducere de **Ion Roșioru**